

Voter Suppression, Disproportionality and the Failures of Democracy in America

by

Andrew Winnick,

Professor Emeritus, Economics and Statistics, Cal State L.A. University
President, The American Institute for Progressive Democracy (taipd.org)
(andy.winnick@gmail.org)

October 2020

vertaald door Monika Triest, auteur van *'Het andere Amerika, in de schaduw van Trump'* (Vrijdag uitg., 2020) met enkele aanpassingen en subtitels om de leesbaarheid te verhogen.

Deze tekst zal ook beschikbaar zijn op de website van de auteur 'otherusa.com'.

De onderdrukking van stemrecht, disproportionaliteit en de mislukkingen van de democratie in Amerika.

DE VRAGEN VOORAF EN DE RELEVANTIE VANDAAG

De basisvragen van dit essay:

Vraag 1: Zijn burgers makkelijk in staat om zich te kwalificeren als stemgerechtigde, dat wil zeggen, om zich te registreren en recht te krijgen om te stemmen? Of zijn er anderzijds belangrijke hinderpalen voor burgers die stemrecht hebben?

Vraag 2: Hebben alle geregistreerde burgers feitelijk een kans om te stemmen?

Vraag 3: is er een '1 persoon-1 stem', dat wil zeggen : heeft elke stem het zelfde gewicht? Of is er een betekenisvolle disproportionaliteit, dat wil zeggen : tellen sommige stemmen meer door dan andere?

In deze verkiezingsperiode is het duidelijk dat de Republikeinen zich niet enkel inzetten om hun eigen aanhangers aan te zetten om te gaan stemmen maar er ook alles voor doen om Democratische stemmers af te remmen. Er zijn ook regio's grotendeels van Native Americans- waar Democraten het zelfde doen. Bovendien wordt ook de volkstelling (Census) gemanipuleerd door de techniek van 'gerrymandering', het her-indelen van districten om het effect op het Huis van Afgevaardigden te controleren. Om deze actuele pogingen tot manipulatie van stemmen te begrijpen moeten we breder inzicht krijgen in de aard van democratie in de VS, om te beginnen met het document van de oprichting in 1789, de grondwet. De bedoeling was een democratische republikeinse staat op te richten. 'Republikeins' betekent hier dat er geen rechtstreekse verkiezingen door het volk zouden zijn, maar dat de staat zou geregeerd worden door verkozen en aangestelde vertegenwoordigers van het volk. 'Democratisch' betekende dat de nationale leiders macht – de president, de vicepresident en de leden van het Huis van Afgevaardigden

en van de senaat, zouden gekozen worden door het volk. De vraag was uiteraard wie er zou mogen stemmen en hoe verkiezingen moesten verlopen. Meer dan twee eeuwen lang hebben we aan onze kinderen en aan de rest van de wereld verkondigd dat wij een uitmuntend democratisch maatschappijmodel hebben, dat ten allen prijs moest verdedigd worden en als model dienen voor de wereld. Dit bepaalde trouwens onze buitenlandse politiek. We hebben inderdaad een vertegenwoordigende nationale regering. De vraag is of het ook een democratische is? Meer nog, was het opgezet om democratisch te zijn? Als de maat van democratie is de mate waarin elke persoon een echte stem heeft in politieke beslissingen die zijn of haar leven beïnvloeden, dan is het antwoord – helaas, heel duidelijk NEE.

Zelfs vandaag moeten we ons de vraag stellen 'is 1 persoon, 1 stem' ons feitelijk doel en waren we ooit dichtbij het bereiken ervan. Meer nog, als we rondkijken, zijn er geen andere landen die meer democratisch ingericht zijn dan wij? Tijdens het Trump tijdperk is dit een dringende vraag.

DE OPRICHTING VAN DE NATIONALE STAAT EN DE GRONDWET

Als we kijken naar onze ervaring met onderdrukking van stemrecht, halen we record cijfers. De Founding Fathers waren zo verdeeld over de vraag wie nu eigenlijk mocht stemmen in de nationale verkiezingen, en hoe die moesten verlopen, dat ze beslisten het antwoord over te laten aan de deelstaten zelf. Het nationaal parlement kreeg wel de bevoegdheid een beslissing van een staat te corrigeren behalve over de methode die gehanteerd was om de twee senatoren per staat te kiezen. Het zou 125 jaar duren vooraleer een directe verkiezing van die senatoren algemeen wettelijk zou zijn. In de grondwet stonden geen stipulaties over de voorwaarden tot stemrecht maar de stichters gingen er wel van uit dat eigendom, bezit in natura of in geld, zou behoren tot de voorwaarden. Voor de deelstaten die hun regels moesten vastleggen was dit ook vanzelfsprekend. Ook blanke mannen zonder eigendom zouden uitgesloten worden: fabriekswerkers, mijnwerkers, landbouwers. Dit toont het diepe wantrouwen dat de stichters hadden over de bezitloze massa's. Dit bleek al onmiddellijk tijdens de eerste jaren na de goedkeuring van de grondwet, tijdens de Whiskey Tax Rebellion, toen landbouwers, die zelf hun eigen whisky maakten, weigerden belasting te betalen op hun product, zonder dat hun stem vertegenwoordigd was in het parlement. Hadden ze daarvoor meegestreden in de Revolutionaire oorlog? Na een gewelddadige opstand in meerdere staten, stuurde president George Washington het leger, dat hij zelf aanvoerde. De rust keerde terug maar het betalen van belastingen bleef een heikel punt. Het zou zelfs leiden tot het opzetten van politieke partijen en tot versterking van het nationalisme en patriotisme. De rebellie leidde zelfs tot een musical, en, veel later, tot songs door Joan Baez en Bob Dylan).

Het grote compromis was dat het volk, per staat, rechtstreeks zijn vertegenwoordigers kon kiezen in het Huis van Afgevaardigden, maar dat elke staat slechts twee senatoren kon kiezen, om het even hoe groot hun bevolking was. De

verkiezing van de parlementen in de deelstaten was gebaseerd op districten. Elk district kon een bepaald aantal vertegenwoordigers verkiezen, maar de grootte van de bevolking kon heel erg verschillen. Op deze manier dus geen '1 persoon 1 stem', tot het Opperste Gerechtshof in 1964 de uitspraak deed dat het proportioneel kiezen voor respectievelijk het staatsparlement en het nationaal parlement, moest gebaseerd zijn op dezelfde aantallen in bevolking. Het probleem blijft nochtans dat een heel kleine marge van stemmen tussen de twee politieke partijen in elk district (50,01% versus 49,99%) resulteert in een groot verschil in aantal zetels in het nationaal parlement omdat 'winner takes all' het principe is. De verliezende partij krijgt geen enkele zetel.

Wat de senaat betreft blijft het aantal verkozenen beperkt tot twee, ondanks het feit dat sommige staten zoals California 66 keer meer bevolking kennen dan, bijvoorbeeld, Wyoming.

VERKIEZING VAN DE PRESIDENT EN DE VICEPRESIDENT: het kiescollege

Elke staat mag zelf bepalen hoe de kiesmannen – in aantal het totaal van hun vertegenwoordigers in het nationaal parlement- zullen aangesteld worden. Deze kiesmannen worden dus niet verkozen. Aanvankelijk kozen zij, per staat, een president en vicepresident, in een gesloten omslag. Deze omslag werd geopend door de voorzitter van de senaat. Diegene met de meeste stemmen werd president, de volgende in de rij werd vice-president. Later zouden er aparte stemmingen zijn voor elk van de twee functies. Op deze manier is het onevenwicht dat al bestond in de senaat, overgedragen naar de verkiezing van de president en de vicepresident. Een kiesman in California vertegenwoordigt 718.404 burgers, terwijl die van Wyoming slechts een kleine 200.000 burgers vertegenwoordigt. Daar gaat dus het principe van 'one person one vote'. Vanaf het begin van de 19e eeuw kunnen de deelstaten hun kiesmannen aanwijzen met 'popular vote' – al diegenen die stemrecht hebben- maar, opnieuw, met het principe 'winner takes all'. Op die manier geldt 'één persoon één stem' niet voor de verkiezing van de president en van de vicepresident, omdat het verschil in aantal kiesmannen per staat heel erg kan verschillen.

De politieke partijen wijzen hun kandidaten aan voor het presidentschap en het vice-presidentschap. Uit deze partijnamen kunnen stemgerechtigden hun voorkeur uitspreken. De vraag is nu of de aangewezen kiesmannen deze keuze respecteren. Ook al zijn ze beëdigd, er is geen controle mogelijk of ze dat wel of niet hebben gedaan en geen rechtzetting ervan.

VAN SLAVERNIJ NAAR STEMRECHT

Na het einde van de burgeroorlog en het opnemen van het 13^e Amendement bij de Grondwet, in 1865, werd, in theorie althans, de slavernij afgeschaft. Bij verkiezingen werd elke slaaf geteld als drie vijfden van een persoon. Dit gold enkel voor nationale en staatsverkiezingen, niet voor lokale verkiezingen. Pas door het 15^e Amendement in 1870 staat er 'het stemrecht van burgers van de Verenigde Staten zal niet geweigerd of beperkt worden door de Verenigde Staten of door de staten op basis van ras, kleur of een vorige conditie van dienstbaarheid (servitude)'.

In de periode van 1865-1877, die de Reconstructieperiode wordt genoemd, gingen Zwarte mannen in de zuidelijke staten stemmen onder toezicht van federale troepen. In deze 12 jaar werden in het totaal twee Zwarten verkozen tot de U.S. Senaat en 14 tot het Huis van Afgevaardigden, 795 tot staatsparlementen, 9 staatssecretarissen, 6 lieutenant gouverneurs, 1 gouverneur en honderden tot lokale besturen. In de zuidelijke staten maakten Afro-Amerikanen 40 procent of meer uit van de bevolking. Opmerkelijk is dat dit 13^e Amendement uitzondering maakte voor diegenen die veroordeeld waren voor een misdaad. Dan is, zelfs vandaag, slavernij nog perfect legaal in de VS. Sinds 1880 stemden de zuidelijke staten de zogenaamde Jim Crow wetten, die rassenscheiding legaal maken op het niveau van de staat en lokaal. Deze wetten gaven hen ook de mogelijkheid het federale stemrecht te ontzeggen aan Zwarte burgers in de staat. Dit duurde tot 1965, de civil rights movement. In 1896 steunde het Hooggerechtshof deze vorm van discriminatie onder de noemer van 'separate but equal', in het vonnis Plessy v. Ferguson. De 'Vagrancy Act' van 1866 legitimeerde deze segregatie door te stellen dat alle 'landlopers' (niet-stemgerechtigden, werklozen, daklozen) konden verplicht worden dienst te doen in bedrijven voor een periode van drie maanden tot een jaar, geboeid en in kettingen zoals slaven. In sommige zuidelijke staten bleven deze wetten nog geruime tijd in kracht. Tot de dag van vandaag maken meerdere staten het onmogelijk voor gedetineerden of ex-gedetineerden om te gaan stemmen. Tot 1964 moest men bewijzen van eigendom kunnen voorleggen voor men stemrecht kreeg. Dit belemmerde vele Zwarte, maar ook Mexicaanse en Hispanic Amerikanen en Native Americans, in hun stemrecht, vooral in staten als Texas, New Mexico, Arizona en later ook Aziaten, Koreanen, Japanners. Doorheen het hele zuiden was er een 'share cropping system' dat niet-blanken geen keuze liet dan te werken voor blanken onder heel slechte voorwaarden zonder ooit aanspraak te kunnen maken op landeigendom, en dus op stemrecht. Het Amendement dat discriminatie verbod op basis van ras of kleur (het 15^e Amendement van 1870) gold enkel voor de federale en interstaat niveau's, niet voor de lokale en regionale ambten. Dit gaf de macht aan lokale en staatsbestuurders om een hele reeks voorwaarden te bepalen voor stemrecht in lokale verkiezingen Dit resulteerde in stemrecht enkel voor non-Hispanic blanke mannen. Het duurde tot 1920, met het 19^e Amendement, tot blanke vrouwen konden stemmen.

We kunnen stellen dat de Jim Crow periode bleef duren tot 1954 en het vonnis 'Brown v School Board decision', dat discriminatie verbod in scholen. Anderen zullen beweren, terecht, dat deze periode nog een tiental jaren aanbleef, met de Federal Civil Rights Act van 1964 en de Voting Rights Act van 1965, en zelfs de Fair Housing Act van 1968. De periode die doorgaans de 'Civil Rights Era' van de jaren 1960 wordt genoemd, was inderdaad een keerpunt. Nochtans, diegenen die vastberaden waren om minderheden – en in sommige gevallen arme blanken- het stemrecht te ontzeggen, hebben dit nooit opgegeven.

Men kan zelfs stellen dat zij steeds meer inventief zijn geweest in het vinden van methoden om BIPOC mensen (Black/Indigenous/People of Color) het stemrecht te ontzeggen.

Vooraleer we gaan kijken naar moderne technieken om stemrecht te belemmeren, is het belangrijk erop te wijzen dat de Voting Rights Act van 1965 een cruciale rol speelde in het stemrecht mogelijk te maken voor minderheidsgroepen, vooral Afro-Amerikanen. Dit was duidelijk de belangrijkste wijziging in stemrechtswetten sinds de Reconstructie eindigde in 1877. Vooreerst, deze wet was van toepassing op stemrecht op het niveau van de staat en lokaal, wat, zoals we zagen, niet het geval was met het 15^e Amendement van 1870. Bovendien verbood het de alfabetismentesten. Die wet voorzag ook in federaal toezicht op registratie en op het stemmen in elke regio waar meer dan 50 procent van de Afro-Amerikanen die daar woonden, niet geregistreerd waren om te stemmen. Dit gaf de mogelijkheid aan federale instanties om te interveniëren en stemmers te laten registreren.

Wellicht het meest ingrijpend element in staten en districten met een geschiedenis van discriminatie van Afro-Amerikanen – was dat die wet eiste dat de staat of het district vooraf de vergunning kreeg van het federale Hof of van het federale Justitie Departement vooraleer toestemming te krijgen tot het maken van om het even welke wijzigingen in het registreren van stemgerechtigden of in verkiezingsprocedures. Het effect van deze wet was direct en significant. Er was een aanzienlijke stijging van stemmen bij minderheidsgroepen in het district, vooral bij Afro-Amerikanen, en vooral in het Zuiden. De wet werd herzien, versterkt en uitgebreid door het federaal parlement in 1970, 1975, 1982 en 2006. Meerdere keren werd hij beoordeeld door het Opperste Gerechtshof en goedgekeurd, soms met een versterking, soms met een afzwakking. Zo wijzigde het Hof in 1973 bijvoorbeeld de provisie dat het opzet van de maatregel tegen discriminatie moest kunnen worden aangetoond, niet gewoon het effect, vooraleer die maatregel kon teruggedraaid worden. Maar, in 1982 wijzigde het federaal parlement dit vonnis weer en schreef in de wet in dat enkel het effect van discriminatie moest worden aangetoond.

Vervolgens, in 2013, besliste het Hof, met een conservatieve meerderheid van 5-4, het vonnis in 'Shelby County v Holder' dat het einde betekende van de hele vergunningsprocedure. Ze deed dit op grond van het feit dat de regio's in overtreding geen bewijzen leverden nog steeds te discrimineren, zelfs al had het federaal parlement in 2006 overtuigend bewijsmateriaal gevonden van het tegendeel. Letterlijk binnen 10 minuten na deze uitspraak, begonnen de staten een hele reeks procedures te implementeren die het effect zouden hebben dat de mogelijkheid van burgers – vooral van de minderheden- om te registreren en te stemmen ingekort werd. Daarom moeten wij vandaag functioneren zonder de vergunningsprocedure vooraf, terwijl de ene staat na de andere, en het ene district na het andere, procedures inzetten om het recht van burgers – vooral van de minderheden- om te registreren en te stemmen te beperken. Minderheidsgroepen zijn vaak verplicht om te functioneren binnen districten waarvan de grenzen opzettelijk getekend zijn om de invloed van deze groepen op verkiezingen te verminderen.

HUIDIGE METHODEN OM STEMRECHT TE BEPERKEN: 9 categorieën

1. Eerst zijn er de pogingen om mensen ervan te weerhouden te registreren. Een aparte registratieprocedure is iets wat in veel landen niet bestaat. Daar is iedere stemgerechtigde automatisch geregistreerd, op basis van data van sociale zekerheid en andere systemen. In de Verenigde Staten, in het Zuiden en het Westen, moeten burgers vaak honderden mijlen reizen om op de plek te komen waar ze zich kunnen laten registreren. Dit is vooral het geval als men in een kleine plattelandsstad woont of waar Native Americans wonen op hun eigen gronden. Dit is het geval in verschillende staten zoals daar zijn Arizona, Noord-Dakota, Montana en Alaska, maar ook in veel regio's in het Zuiden.
2. Als men erin slaagt zich te laten registreren om te stemmen, ervaart men dat in meerdere staten de voorwaarden om een stembiljet te krijgen om te stemmen per post, zeer streng zijn en beperkend. De staat eist dat men moet bewijzen dat men, op de verkiezingsdag, niet in zijn stad vertoeft of ziek is of in de onmogelijkheid om te reizen naar een stemlokaal. In een aantal staten sturen ze enkel een stembiljet aan diegenen die een fysiek thuisadres hebben. Op een aantal Native American reservations hebben huizen geen straatadres en halen mensen hun post van centrale postkantoren, ofwel via individuele postvakken ofwel aan een loket waar ze zich met hun naam melden. Het is uitdrukkelijk verboden stembiljetten te sturen naar deze mensen. In sommige staten wordt het zelfs geweigerd zich te laten registreren als ze geen residentieel postadres hebben. Voor een dergelijk recent geval voor de rechtbank in Noord-Dakota werden adressen voor Native Americans gecreëerd door een Geographic Information System aan de Claremont Graduate School. De staat was daarna verplicht deze adressen te gebruiken om stemgerechtigden te registreren, en te laten stemmen, maar enkel fysiek in persoon als ze een stemlokaal konden bereiken. Dit is ook in Alaska een groot probleem geweest. In Arizona is er nu een rechtszaak bezig omdat daar de Navajo Reservations Lands bijna even groot zijn als kleinere staten en het afleveren en oppikken van post veel trager verloopt dan in grote steden in Arizona met een even grote bevolking. Het resultaat hiervan is dat het bijna onmogelijk is om stembiljetten per post te krijgen tot bij leden van de Navajo stammen en dan teruggestuurd krijgen binnen de tijdslimiet die bepaald is door de staat.
3. Het zuiveren van de stemlijsten: veel staten, zoals Georgia en Florida, hebben de laatste jaren beslist dat de stemlijsten van geregistreerde stemgerechtigden moesten 'gezuiverd' worden. Ze beweerden dat mensen die overleden waren of verhuisd of in de gevangenis zaten, nog steeds op die lijsten stonden. In een aantal gevallen beslist men dat het een voldoende criterium is om 'gezuiverd' te worden als men tijdens een paar recente verkiezingen geen stem heeft uitgebracht. Systematisch hebben deze zuiveringsacties geresulteerd in het verminderen van het aantal Afro-Amerikanen, Hispanic Amerikanen, Native Americans of andere minderheidsgroepen die verplicht zijn zich te laten registreren, maar zonder enige poging om deze personen te verwittigen of hen een kans te geven hun stemrecht te behouden.

4. Als men er al in slaagt zich te laten registreren maar men geen stembiljet per post kan krijgen, moet men naar een stemlokaal gaan in persoon tijdens de uren dat het open is. Bijvoorbeeld Milwaukee. Dit is een stad van meer dan een half miljoen inwoners- grotendeels arbeidersklasse - waaronder er ongeveer 30 procent Afro-Amerikanen zijn. In de maand april 2020 beslisten de verkiezingsambtenaren tientallen stemlokalen in de stad te sluiten. Men liet slechts vijf ervan open, meestal aan de rand van de voorsteden en ontoegankelijk met openbaar vervoer. Madison, hoofdstad van Wisconsin, daarentegen, met een grote meerderheid van non-Hispanic blanken en met een universiteit - een stad half zo groot als Milwaukee- had 66 stemlokalen. Zodus, de ratio van stemlokalen in verhouding tot de bevolking was meer dan 25 tot 1. In Texas heeft de verantwoordelijke minister (secretary of state) deze maand (October 2020) aangekondigd dat elk district nog slechts 1 stembus zou hebben, zelfs al heeft Harris County (Houston) een bevolking van 4,8 miljoen. Deze aankondiging gebeurde de dag voordat de vroege stemperiode begon.
5. Veel problemen om zijn stem uit te brengen hebben te maken met de verplichting dat men enkel op een specifiek stemlokaal kan stemmen, dichtbij de woonplaats, waar men geregistreerd is. Het stemlokaal is open van 7u 's ochtends tot 19u , maar, als men werkt van 8u tot 17 u, is de tijd heel beperkt waarin men kan stemmen. De meeste Amerikanen moeten immers naar hun werk rijden, tenminste een half uur tot een uur weg van hun woonplaats. Sommige staten maken het mogelijk een paar uren vrij te nemen – al of niet betaald- maar dat is niet overal zo.
6. Zoals we met z'n allen weten vinden, om historische redenen, die niet langer meer zinvol zijn, alle federale verkiezingen plaats op een dinsdag. Dit is geen officiële feestdag, wat wel het geval zou geweest zijn als men wilde dat werkende mensen hun stem zouden kunnen uitbrengen. De meeste democratische naties hebben verkiezingen op een zaterdag of een zondag, zodat het makkelijk is voor iedereen om te gaan stemmen.
7. Gerrymandering: zoals we al eerder aanhaalden was er – tot een reeks vonnissen van het Opperste Gerechtshof in 1964-65- geen vereiste dat de districten om de leden van het Huis van Afgevaardigden te verkiezen, ongeveer het zelfde aantal inwoners zouden hebben. Dit is opmerkelijk omdat het Huis van Afgevaardigden – naast alle andere verantwoordelijkheden- beslist wie er president zal worden in het geval er geen duidelijke meerderheid is in het kiescollege. Nochtans, zelfs in de jaren na 1964, is het aan het staatsparlement om de grenzen van de districten alle 10 jaren uit te tekenen nadat de nationale volkstelling is gebeurd. Tussen haakjes: dit gebeurde pas in de Reapportionment Act van 1929, terwijl voordien de districtsgrenzen decennialang ongewijzigd bleven, om het even met welke verschuivingen er waren in de bevolking. Zelfs na 1964 heeft de politieke partij die het overwicht had in het staatsparlement de districtsgrenzen zodanig aangepast dat hun partij voordeel zou hebben, zowel in het eigen staatsparlement als in het Huis van Afgevaardigden. Een aantal technieken zijn gebruikt om dit doel te behalen. De meeste hiervan beoogden de verzekering dat

non-Hispanic blanken de overweldigende meerderheid van de zetels zouden hebben, terwijl Afro-Amerikanen, Hispanic Americans en Native Americans er zo weinig mogelijk zouden hebben. De technieken voor deze 'gerrymanderng' werden door advocaten en politieke wetenschappers ingedeeld in vier groepen: 'fragmenting, stacking, packing, de-annexation'. Dit komt er bijvoorbeeld op neer dat men de minderheidsgroepen indeelt in verschillende districten zodanig dat ze in geen enkele de meerderheid hebben. Of de minderheidsgroepen te concentreren in zo weinig mogelijk districten – liefst één- zodat de non-Hispanic blanken al de andere districten zouden controleren. Of nog, meng meerdere minderheidsgroepen met elkaar in een paar districten zodat ze concurreren en ruziën onder elkaar en aan de non-Hispanic blanken de kans te geven de meerderheid te vormen.

8. In recente dagen hebben we dreigingen meegemaakt om een aantal van de technieken te gebruiken om bepaalde stemgerechtigden in bepaalde regio's te verhinderen hun stem uit te brengen. Dit gebeurt bijvoorbeeld door te dreigen gewapende politie of privé-milities illegaal dichtbij of binnen een stemplek te plaatsen om minderheidsgroepen te intimideren zodat ze bang zijn om op die plek hun stem uit te brengen. Er zijn ook dreigementen om bepaalde mensen te sturen naar de telbureaus om te vermijden dat sommige stemmen worden geteld of om het stembiljet weg te nemen, onder het voorwendsel – ongegrond- dat ze ongeldig zijn of frauduleus. Dit werd gedaan door de Republikeinse Partij in twee regio's van Florida tijdens de Gore versus Bush presidentsverkiezing in 2000. Nu heeft president Trump ermee gedreigd gelijkaardige acties te ondernemen dit jaar. Inderdaad, die zelfde twee politieke activisten die dit deden in Florida in de naam van Bush, zijn ingehuurd door het team van de Trump campagne.
9. Tenslotte is er dreiging geweest om beroep te doen op het Hoogste Gerechtshof (dat op punt staat meer conservatieve leden te hebben) om te verhinderen dat de stembiljetten in de dagen en misschien weken na 3 november geteld zouden worden. Dit werd gedaan in 2000 om een manuele hertelling te doen van sommige regio's in Florida, met als resultaat dat Bush de kiesstemmen van het kiescollege kreeg en ook het presidentschap. Tijdens onderzoeken die daarna volgden bleek dat, als er een hertelling was geweest in de hele staat, Gore Florida zou gewonnen hebben en President zou geworden zijn.

WAT TE DOEN?

De meeste van deze schandelijke pogingen om het stemrecht onder druk te zetten, kunnen structureel worden aangepakt en vermeden door een aantal beleidsmaatregelen te nemen zoals er hier worden vermeld. Veel van deze 16 initiatieven zijn inderdaad al in voege in sommige staten, zoals California. Andere zouden een grondwettelijk Amendement vereisen.

1. Het registreren om te stemmen kan makkelijk en toegankelijk worden gemaakt, bijvoorbeeld door het mogelijk te maken bij elke dienst van autoregistratie, sociaal welzijn en andere officiële diensten.

2. Sta toe dat er een reeks van identificatiesystemen kunnen gebruikt worden om te kunnen stemmen, zodat elke burger makkelijk toegang kan krijgen tot een geldig identiteitsbewijs.
3. Online toegangssystemen om stemgerechtigden de mogelijkheid te geven op een snelle manier hun registratiestatus te controleren.
4. Op elke stemplek kan men zich op de zelfde dag laten registreren.
5. Geef toestemming aan mensen in de gevangenis om hun stem uit te brengen.
6. Vroegtijdig stemmen kan toegestaan worden dagen of weken voor de laatste dag van de stemming, inbegrepen op weekends, om de problemen te vermijden die ontstaan bij het stemmen op dinsdagen en enkel op één enkele dag.
7. Stembiljetten per post kunnen automatisch verstuurd worden naar alle geregistreerde stemgerechtigden, om iedereen die optie te geven.
8. Sta toe dat stembiljetten per post verstuurd worden naar centrale postbussen en algemene postadressen, daar niet iedereen een apart residentieel postadres heeft. Dan kun je misschien eisen dat zulke stembiljetten de handtekening dragen van de stemmer met als getuige een tweede persoon die ook de omslag ondertekent.
9. Stembiljetten per post kunnen ingediend worden langs het postkantoorstelsel of via veilige en erg toegankelijke drop-off plaatsen, of ingediend op de stemplekken op om het even welk uur dat ze open zijn.
10. Stemmen per post kunnen gevalideerd worden als ze gestempeld zijn tegen de dag na de laatste dag van het stemmen, om het mogelijk te maken dat stemmen die ingediend zijn via het postkantoorstelsel op een laat uur van de laatste dag zouden meetellen.
11. Stemmen per post kunnen geteld worden tot een aantal dagen na de laatste dag van het stemmen om te voorzien in vertragingen bij diegenen die per post hebben gestemd of die moeten opgehaald worden door de verantwoordelijken van de verkiezing.
12. Een systeem van 'check your ballot' kan geïnstalleerd worden zodat (a) stemmers kunnen nagaan wat de status is van hun stembiljet en (b) dat de verantwoordelijken op hun beurt kunnen terugkoppelen met de stemmers als er enig probleem is met de post-stembiljetten.
13. Het tellen van het aantal stemmen kan beginnen dagen, of zelfs weken voor de laatste dag, zodat er tijd is om problemen te corrigeren en dat de bijna-finale telling beschikbaar is op of kort na de laatste stemdag.
14. Herschikking (reapportionment) van parlementaire of staat-stemdistricten kan plaatsvinden, niet door leden van het staatsparlement of andere politici, maar door commissies van burgers, bestaande uit een gelijk aantal Democraten, Republikeinen, derde partij vertegenwoordigers, en onafhankelijken, die bereid zijn daarvoor de training en de nodige tijd te investeren, met een professionele staf en demografen om hen te adviseren.
15. De verkiezing van de president en de vice-president moet gewijzigd worden zodat zij verkozen worden door de rechtstreekse stem van de mensen, zonder de tussenkomst van het systeem van presidentiële kiesmannen en het kiescollege.

16. Het aantal senatoren die elke staat vertegenwoordigen moet veranderd worden zodanig dat hun aantal in een redelijke verhouding staat met de bevolking van die staat, met behoud van de eis dat ze verkozen worden over de hele staat en dat hun totaal aantal klein zal blijven. Bijvoorbeeld voor de kleinste staten kan 1 à 2 senatoren gelden, de grootste 5, gebaseerd op de populatiedichtheid.

Als een samenhangend geheel van maatregelen zoals deze niet worden aangenomen, dan moeten de Verenigde Staten eenvoudigweg toegeven dat hun bewering een politiek systeem van democratie te ondersteunen, met individueel stemrecht gegarandeerd aan alle burgers, vals is. Dan moeten we toegeven dat we niet bereid zijn stappen te ondernemen om onze stelling een democratie te zijn vol te houden en dit treurig feit toe te geven aan onze kinderen en aan de wereld.

EEN LAATSTE PUNT: DEMOGRAFISCHE OMMEKEER

Een laatste punt moet hier aangepakt worden. Tot nu toe hebben we de vraag niet onderzocht waarom – in de loop van twee eeuwen- ons land zo slecht heeft gepresteerd om te verzekeren dat alle burgers niet enkel het recht maar ook de kans hebben om te stemmen, en dat hun stem een gelijk gewicht en effect heeft als dat van elke andere burger. In het bijzonder, waarom is er zo een lange geschiedenis van het onderdrukken en beperken van de stemmen van diegenen die niet blank zijn, vooral als ze arm zijn? Waarom zijn alle inspanningen om aan BIPOC (Black/Indigenous/People of Color) burgers te weigeren dat ze kunnen stemmen, of om hun stem niet evenveel gewicht te geven, kunnen blijven doorgaan? Binnen het opzet van dit artikel zal ik voorbijgaan aan de verschillende oorzaken en graden van racisme, zowel van persoon tot persoon als structureel, zelfs al is racisme, in mijn opinie, één van de belangrijke oorzaken. Ik zal de nadruk leggen op de actuele situatie eerder dan opnieuw terug te gaan in de geschiedenis. Wat moet besproken worden vandaag, en in het zicht op de toekomst, is dat we moeten erkennen dat de Verenigde Staten zich bevinden in het midden van een nooit geziene demografische verandering.

(De statistieken in deze paragraaf komen van de U.S.Census Bureau, van de Population Research Bureau, the Brookings Institute, en/of the PEW Institute). In de periode van 2000-2018 daalde de non-Hispanic blanke populatie onder 50% in 138 districten van de ene kust naar de andere en van onze zuidelijke tot onze noordelijke grens, met uitzondering van de upper Mid-West. Samen met de 155 districten die deze status al hadden in 2000, betekent dit dat 293 districten een minderheid hadden van non-Hispanic blanken. Dit aantal vertegenwoordigt 10 procent van alle districten in de VS. Vanaf dit jaar (2020) hebben zes staten meerderheid-minderheid populaties: Hawaii (dat nooit een meerderheid van non-Hispanic blanken), New Mexico, California, Texas, Nevada en Maryland. Het District of Columbia (DC) heeft een meerderheid van Afro-Amerikanen sinds de latere fazen van de Great Migration van ex-slaven vanuit het Zuiden na de eerste wereldoorlog.

Het werd voorspeld door Brookings en het Census Bureau dat nog vier andere staten de status van meerderheid-minderheid zullen verwerven in het decennium van 2020: Arizona, Florida, Georgia, New Jersey. Op die manier zal de VS een natie van meerderheid-minderheid worden tegen 2045. Het is ook voorspeld dat, tegen 2060, 22 staten deze status zullen bereiken, en dat deze staten samen ongeveer twee-derden van de VS-bevolking zullen uitmaken. Dit betekent dat, tegen 2060, twee-derden van alle US-burgers zullen wonen in staten waarin non-Hispanic blanken een minderheid vormen, hoewel ze in enkele van hen de grootste groep zullen zijn, maar geen meerderheid. Deze demografische veranderingen zijn veroorzaakt door de volgende factoren: (1) verschillen in geboortecijfers, (2) het feit dat een groot deel van de oudste bevolking non-Hispanic blank is, zodat blanken een groot deel uitmaken van diegene die overlijden en (3) de meeste immigranten geen non-Hispanic blanken zijn.

Eén resultaat van deze demografische verandering is dat veel steden, districten en staten die politiek gecontroleerd werden door non-Hispanic blanken sinds de stichting van de Verenigde Staten, nu ervaren dat de bevolkingsbasis voor deze controle naar een einde gaat. Voor diegenen die opgegroeid zijn in grote stedelijke gebieden met diverse bevolkingsgroepen, vooral deze met een hogere opleidingsgraad, is de toenemende diversiteit welkom, en zelfs enthousiasmerend, omdat ze openstaan voor een grotere diversiteit bij de verkozenen. Maar andere non-Hispanic blanken vinden hun verzwakkende controle over politieke beslissingen heel bedreigend. En voor diegenen die zijn opgegroeid in een minder verstedelijkte, minder diverse bevolking, en voor wie de politieke controle van blanken al generaties lang een evident feit is, zijn de veranderende demografische ontwikkelingen bedreigend. Het mogelijke verlies aan politieke controle wekt weerstand op. Vooral bij de combinatie met de overgang van een industriële en mijnontginningseconomie naar een diensten-economie, zijn deze demografische wijzigingen voor een groot deel verantwoordelijk voor het succes van Trump, voor de wederopbouw van de Republikeinse Partij en voor de aanhoudende pogingen door elementen in beide partijen om de stemmen van minderheidsgroepen te onderdrukken.

Bovenop deze veranderingen zien we dat de Raden van Bestuur van onze grootste corporaties voor een groot deel samengesteld zijn uit non-Hispanic blanke mannen. Meer nog, de mate waarin de ongelijkheid zowel van inkomen als van rijkdom decennialang groter is geworden, bereikt nu het niveau bijna van de Gilded Age van de 1870's, en overstijgt dat van de Roaring Twenties, net voor de Grote Depressie. Gecombineerd met de politieke effecten van de uitspraken van Citizens United (2010) en de aanverwante vonnissen van het Opperste Gerechtshof, hebben we een verhoging gezien van de politieke macht van de rijken. Daarin werd namelijk gesteld dat het vrij besteden van geld gelijk stond met vrije meningsuiting, wat leidde tot het verwijderen van alle limieten op politieke bijdragen. In het licht van deze trends, is het niet onredelijk in vraag te stellen of we de democratie die we hebben zullen kunnen in stand houden, zelfs met al zijn gebreken, nog zonder de uitbreiding ervan

op de manieren zoals hoger gesuggereerd. Inderdaad, de verkiezing waar we nu voorstaan en de politieke strijd waarmee we in de maanden daarna zullen geconfronteerd zijn, zal duidelijk een stempel drukken op deze natie voor de decennia die eraan komen.

Met dank aan professor Jean Schroedel, professor Political Science aan de Claremont Graduate University, die een echte expert is op het onderrp van onderdrukking van stemrecht. Zij heeft onvermoeibaar jarenlang gewerkt, onbezodigd, om het stemrecht voor Native Americans te verbeteren in het hele land. Vaak deed zij dienst als expert-getuige in gerechtelijke processen. Zij heeft overvloedig een deel van haar kennis gedeeld met mij, waarvoor ik heel dankbaar ben. Alle vergissingen en foute formuleringen zijn uiteraard mijn verantwoordelijkheid.

Prof. Andy Winnick,

.....